

غزه: نسل کشی اوج می گیرد

درک والترز

ترجمه‌ی کوشیار پارسی

خیزش خفاش شب، اثر ثمیلا امیرابراهیمی

محاصره‌ی شهر غزه، در چشم‌انداز تهاجم زمینی

اسرائیل می‌خواهد ۱۰۲ میلیون باشنده‌ی شهر غزه را وادار به خروج [تخلیه] کند. انفجار مجتمع‌های مسکونی ایزاری است برای وادار کردن آنان به ترک محل. برج «الغفاری [Al-Ghefari]» در شهر غزه، پس از حملات هوایی اسرائیل در ۱۵ سپتامبر فرو ریخت. [فیلم ویدیوی آن را رویترز در سایت گذاشته است.] شهر غزه، به گفته‌ی اولگا چرفکو [Olga Cherevko] سخنگوی امور بشردوستانه‌ی سازمان ملل متحد، سه‌شنبه هفته‌ی گذشته «به مرگ محکوم شد». در آن روز اسرائیل به حدود ۱۰۲ میلیون ساکن بزرگ‌ترین شهر نوار غزه دستور داد تا شهر را تخلیه کنند. به گفته‌ی چرفکو، مردم غزه با انتخابی جهنمی روبه‌رو شدند: «یا بروند، یا کشته شوند». چرفکو روز جمعه‌ی گذشته در نشست خبری با رسانه‌های بین‌المللی از شهر «دیرالبلح [Deir al-Balah]»، واقع در مرکز نوار غزه، این نکته را بیان کرد.

اسرائیل برای تقویت دستور تخلیه، از هفته‌ی گذشته مجتمع‌های مسکونی در شهر غزه را بمباران می‌کند. استدلال رسمی این است که اعضای سازمان مسلح حماس در آنجا پنهان شده‌اند. اسرائیل کاتس، وزیر دفاع، در شبکه‌ی «ایکس» (توییتر سابق) ویدیویی از فروریختن یک مجتمع مسکونی منتشر کرد، همراه با این متن: «خانه‌ی پوشالی. افق غزه در حال تغییر است». ساکنان این مجتمع‌ها از پیش هشدار دریافت می‌کنند. آن‌ها تنها اندک زمانی برای ترک خانه دارند و سپس از خیابان نظاره‌گر فرو ریختن ساختمان محل زندگی خود می‌شوند.

در مجتمع‌های ویران‌شده، دفاتر گوناگونی مستقر بودند؛ از جمله دفتر شبکه‌ی تلویزیونی العربی، سازمان ملل متحد برای آوارگان فلسطینی (UNRWA)، دانشگاه‌ها و «مرکز فلسطینی حقوق بشر» (PCHR). این سازمان حقوق بشری اخیراً اعلام کرده بود که قصد دارد شواهدی درباره‌ی «جنگ اسرائیل علیه روزنامه‌نگاران» را به دیوان کیفری بین‌المللی ارایه کند. به دلیل همین همکاری با دیوان، «مرکز فلسطینی حقوق بشر» (PCHR) همراه با دو سازمان دیگر فلسطینی مدافع حقوق بشر مشمول تحریم‌های آمریکا شد.

آوارگان فلسطینی در راه جنوب نوار غزه، ۱۴ سپتامبر. در پس زمینه، شهر غزه در آتش می سوزد. عکس: ایاد بابا

AFP, Eyad Baba

همزمانی همه چیز

هدف رسمی تهاجم زمینی به شهر غزه، شکست دادن حماس اعلام شده است. با این اقدام، اسرائیل به خواسته‌ی رییس‌جمهور آمریکا، پاسخ خواهد داد. وزیر امور خارجه‌ی او، مارکو روبریو، روز یکشنبه در سفرش به اورشلیم، خواسته‌های رییس سیاسی خود را برشمرد: «او می‌خواهد حماس شکست بخورد، می‌خواهد جنگ متوقف شود، می‌خواهد همه‌ی گروگان‌ها به خانه بازگردند - حتی آنان که کشته شده‌اند - و می‌خواهد همه‌ی این‌ها همزمان تحقق یابد». اما ارتش اسرائیل هیچ اعتمادی به تهاجمی که قرار است همه‌ی این اهداف را «به‌طور هم‌زمان» محقق کند، ندارد. به گفته‌ی فرماندهی ارتش، این تهاجم ممکن است مدت زیادی به طول بینجامد، گروگان‌ها را بیش‌ازپیش در معرض خطر قرار دهد و حتی هدف اصلی را که شکست دادن حماس باشد؛ به هیچ روی محقق نکند. این سازمان مسلح همچنان در تونل‌ها

پنهان است و به باور فرماندهان ارتش اسرائیل، این توهّم است که گمان شود تهاجم زمینی می‌تواند آنان را وادار به تسلیم کند.

وزارت دفاع اسرائیل برای پاسخ به انتقادهای درباره‌ی فاجعه‌ی انسانی در غزه، چند اقدام را در دستور کار قرار داده است. یک بیمارستان در **خان یونس** در حال تعمیر است، ساخت دو بیمارستان صحرایی را اعلام کرده است. اسرائیل می‌گوید اجازه‌ی ورود وسایل پزشکی مانند باند، چسب زخم، همچنین دارو، سوخت و کمک‌های غذایی بیشتر به نوار غزه را خواهد داد. افزون بر این، اسرائیل خطوط لوله آب و تأسیسات آب‌شیرین‌کن را نیز بازسازی می‌کند. وعده‌هایی که بارها تکرار شده و هرگز عملی نشده است.

به گزارش رسانه‌های اسرائیلی، ارتش این کشور، آنچه را که «مناطق امن» نامیده می‌شود، در نوار غزه دو برابر کرده و از ۱۰ درصد به ۲۰ درصد از کل خاک این منطقه رسانده است. علاوه بر اردوگاه چادری المواسی [Al-Mawasi] در ساحل جنوبی، ساکنان شهر غزه می‌توانند به چند نقطه‌ی دیگر در مرکز نوار غزه نیز منتقل شوند، از جمله به شهرهای دیرالبیح، نصیرات [Nuseirat] و برخی محله‌های خان یونس.

یک مرد و چند کودک نشسته در ساختمانی به شدت آسیب‌دیده در محله ریمال، شهر غزه. عکس: عمرالقّاع، AFP

حیوانات کوچک

سخنگوی سازمان ملل، **چِرِفکو**، از یکی از این مناطق «امن»، از «صدها هزار شهروند آسیب دیده، خسته و به شدت ترسیده» می گوید که دستور دریافت کرده اند «به منطقه ای فرار کنند که پیش از این چنان شلوغ بوده که حتی حیوانات کوچک نیز برای عبور باید دنبال فضای کافی باشند.»

این منطقه ای است که بیمارستان ها بیماران را در راهروها و بالکن ها جای می دهند، جایی که آب سالم، غذای مغذی و زندگی دیگر حقوق پایه ای محسوب نمی شوند، جایی که کالاها آن قدر کمیاب اند که بیشتر مردم تنها می توانند آرزو کنند که روزی به آن ها دسترسی پیدا کنند. «اگر دست کم از بمباران ها جان به در برند.»

در واقع، به گفته ی چِرِفکو، هیچ مکانی در غزه امن نیست. آوارگان در محاصره اند: از یک سو دریا در غرب، از سوی دیگر نیروها و تانک های اسرائیل در شرق، شمال و جنوب، و بالای سرشان «صدای گوش خراش» پهپادها و جنگنده ها.

چِرِفکو از «بوی غیرقابل انکار مرگ» سخن می گوید که در همه جا آویخته است — «یادآوری هولناکی از این حقیقت که ویرانه ها در کنار خیابان ها، بقایای مادران، پدران و کودکان را پنهان کرده اند.» او در طول اقامت خود، خانواده هایی را دیده که به خیابان ها می گریختند، «فرزندان خود را محکم در آغوش گرفته بودند، بدون این که بدانند به کجا باید بروند، زیرا تمامی گزینه ها به پایان رسیده اند.»

به گفته ی چِرِفکو، این خستگی شامل امدادگران نیز می شود. «مسابقه با زمان، مرگ و گسترش قحطی، احساس می شود. گویی ما به عنوان امدادگران بشردوست در شن های روان می دویم. این موضوع به ویژه زمانی دشوارتر می شود که کاروان های بشردوستانه بارها و بارها توسط مقامات اسرائیلی رد یا متوقف می شوند و یا دچار تأخیر.»

اداره ی هماهنگی امور بشردوستانه سازمان ملل، که کارفرمای چِرِفکو است، اعلام کرده که متوسط فضای زندگی در مراکز پناهندگی تنها نیم متر مربع برای هر نفر است. به گفته ی یان اِگلند [Jan Egeland]، دبیرکل سازمان بین المللی کمک رسان شورای پناهندگان، در یک نشست خبری، این تخلیه معادل «جنایت هولناک»

جابه‌جایی اجباری است. «این موضوع مربوط به حفاظت از شهروندان نیست، بلکه مربوط به سلب مالکیت بر خانه‌هایشان، جوامع‌شان و حق‌شان برای ماندن در سرزمین خود است.»

پیوند با منبع اصلی: [این جا](#)

تکمله‌ی مترجم:

محاصره‌ی غزه: نسل‌کشی از پیش اعلام‌شده؟

دو روز پس از جنایت وحشتناک حماس در اکتبر ۲۰۲۳، **یوآو گالانت**، وزیر سابق دفاع اسرائیل، «محاصره‌ی کامل غزه» را اعلام کرد. آنچه در پی آمد، نه تنها بمباران‌های غیرقانونی بدون تمایز میان غیرنظامیان و مبارزان حماس و با استفاده از ماده‌ی ممنوع فسفر سفید بود، بلکه قطع دسترسی به مایحتاج حیاتی برای بیش از دو میلیون ساکن و یک میلیون کودک در غزه نیز بود. گالانت، جنایتکار جنگی تحت تعقیب دیوان کیفری لاهه، به صراحت گفت: «برق، غذا، آب یا سوخت وجود نخواهد داشت، همه چیز قطع می‌شود.» این وزیر جنایتکار دفاع با صراحتی تکان‌دهنده درباره‌ی هدف این محاصره گفت: «ما با حیوانات انسان‌نما می‌جنگیم و رفتارمان نیز مطابق با این نگاه است.»

اسرائیل، از همان هفته‌ی نخست پس از حمله‌ی تروریستی جنیات‌کارانه‌ی حماس، عزم جزم کرد که به هولناک‌ترین جنایت - نسل‌کشی - دست یازد.

جمعیت غزه، شامل شهروندان غیرنظامی است. این واقعیت که مبارزان حماس در میان این جمعیت غیرنظامی حضور دارند، ماهیت آن را تغییر نمی‌دهد. غیرنظامیان غزه نیز که پس از دستور اسرائیل برای تخلیه از خانه‌هایشان سرپیچی می‌کنند، همچنان تحت حمایت حقوق بین‌الملل هستند. هر عملیات نظامی که کل غزه را هدف قرار دهد، علیه جمعیت غیرنظامی است. هیچ‌گونه هشدار و پخش اعلامیه از بالا، این واقعیت را تغییر نمی‌دهد. بمباران‌های وحشیانه‌ی محله‌ها و خانواده‌ها و دستور تخلیه‌ی جمعیت فلسطینی از شمال غزه، حکم مرگ بیماران و مجروحان و کودکان است.

غزه: نسل کشی اوج می گیرد

اسرائیل کنترل روند مایحتاج حیاتی را در دست دارد. بیمارستان ها بدون برق، شهرها بدون آب و کودکان بدون غذا مانده اند. منطق این محاصره روشن است (بود): نیازهای پایه ای به عنوان روش جنگی از مردم دریغ می شود و غیرنظامیان به طور مستقیم و عمدی هدف قرار می گیرند. **کنوانسیون های ژنو (و پروتکل های تکمیلی)** یعنی کشتک.

استفاده از گرسنگی به عنوان سلاح، جنایت جنگی است. **اساسنامه ی رم در امر دیوان کیفری بین المللی** به روشنی مشخص کرده که «استفاده ی عمدی از گرسنگی دادن غیرنظامیان به عنوان روش جنگی، با محروم کردن آن ها از مایحتاج ضروری برای بقا، از جمله جلوگیری عمدی از رسیدن کمک های بشردوستانه» جنایت جنگی است [*(artikel 8(2)(b)(xxv))*]. هدف وارد کردن فشار یا گرسنه نگه داشتن حماس از طریق رنج دادن مردم غیرنظامی، این طبقه بندی را تغییر نمی دهد. با ادامه ی محاصره و افزایش تعداد قربانیان غیرنظامی، **جنایت علیه بشریت** ثابت شده است: «اعمال عمدی شرایط زندگی، از جمله محروم کردن از دسترسی به غذا و دارو، با هدف نابودی بخشی از یک جمعیت» [*(artikel 7(2)(b))*].

چنگ و دندان نشان دادن جنایتکاری به نام گالانت و پس از او کاتس، از همان هفته ی نخست جنگ، به هولناک ترین جنایت علیه بشریت در قالب نسل کشی شکل داد. اقدام مشخص همراه با «قصد نابودی کامل یا جزیی یک گروه ملی، قومی یا مذهبی، یا گروهی متعلق به یک نژاد خاص.» این اقدام می تواند شامل «تحمیل عمدی شرایط زندگی به یک گروه با هدف نابودی کامل یا جزیی آن گروه از لحاظ جسمانی» باشد و به طور مشخص «مسدود کردن نیازهای اساسی مانند غذا یا خدمات پزشکی و اخراج سیستماتیک اعضای یک گروه هدفمند از خانه هایشان» [*(artikel 6(c))*].

گالانت به روشنی اشاره کرده بود که قصد مبارزه با «حیوانات انسانی» شامل اقداماتی است که نه تنها حماس، بلکه کل جمعیت غزه را هدف قرار می دهد: «غزه به وضعیت پیشین خود باز نخواهد گشت (...). ما همه چیز را نابود خواهیم کرد.» **اسرائیل کاتز**، وزیر کنونی دفاع هم زمان اعلام کرد که کل جمعیت غیرنظامی غزه «نه یک قطره آب و نه حتی یک باتری دریافت نخواهند کرد؛ تا زمانی که این جهان را ترک کنند»

آریل کالتر، عضو حزب لیکود نتانیاهاو و نماینده‌ی کنست، خواستار یک **نکبه‌ی جدید** - اخراج گسترده و خشونت‌آمیز فلسطینی‌ها - شد که بر **نکبه‌ی ۱۹۴۸** سایه بیندازد. این زبان انسان‌زدایی بخشی از یک روند طولانی انسان‌زدایی است که گزارشگران ویژه‌ی سازمان ملل، از جمله گزارشگر پیشگیری از نسل‌کشی، مدت‌ها پیش نسبت به آن هشدار داده‌اند.

دولت‌ها موظف‌اند تا همه‌ی تدابیر لازم برای پیشگیری از نسل‌کشی را به کار گیرند. اما اروپای متظاهر به «حقوق بشر ابرای سپیده‌های بزک‌کرده‌ی برده‌فروش و استعمارگر» با انکار و نادیده گرفتن صریح و حتی یاری‌رسانی، شریک جرم است.

رییس کمیسیون اروپا، اورزولا فون در لاین [Ursula von der Leyen] پس از آن‌که وزیر دفاع اسرائیل محاصره‌ی غزه و نابودی «حیوانات انسان‌نما» را اعلام کرد، حمایت بی‌قیدوشرط خود را اعلام کرده و قصد برای مسدود کردن کمک‌های بشردوستانه‌ی اروپا به فلسطین را اعلام کرد. بشردوستی؟

اروپا و دولت‌مردان دست‌راستی نولیبرال و نوفاشیست با کمک مالی و تسلیحاتی به اسرائیل، نادیده گرفتن جنایات که صهیونیست‌های اسرائیل خود با صراحت و وقاحت و گردن‌کشی به آن اعتراف می‌کنند و حتی یهودیان مترقی داخل اسرائیل - از جمله داوید گروسمان نویسنده - و روزنامه‌نگاران بسیار این جنایات را نسل‌کشی نامیده‌اند، شریک جنایات علیه بشریت است.

امروز کاتز با وقاحت اعلام کرد - که در همه‌ی رسانه‌ها نیز تکرار شد - «غزه دارد در آتش می‌سوزد».

ابا ندارند حتی از منزوی شدن در جهان. می‌خواهند سرزمین اشغال‌کرده با جنایت را به گرمه‌ی تا دندان مسلحی چون «اسپارتا» بسازند و افتخار هم می‌کنند. همدست در جهان بسیار دارند. بزرگ‌ترین‌شان: دونالد ترامپ.

اگر عدالتی در کار باشد، بسیاری از دولت‌مردان اروپا - چون مارک روته، فون در لاین، ریشی سوناک، امانوئل مکران، فردریش مرتس و ... باید در کنار جنایت‌کاران جنگی چون نتانیاهاو، گالانت و کاتز، محاکمه شوند.